«Ἐκ βαθέων»[1]

Ἰδού, λοιπόν, ἐνώπιόν σας ἕνας Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, βαθειά συγκινημένος ἀπό τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης Σας, ὅπως αὐτή ἐκφράζεται πληθωρικά κατ' αὐτή τήν ὥρα. Εὐχαριστῶ μέ καρδιακή εὐγνωμοσύνη ὅλους σας, ὅλως ἰδιαιτέρως τούς Σεβασμιωτάτους καί περισπουδάστους Ἐκπροσώπους τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, τῶν Ἀποστολικῶν θρόνων Ἀλεξανδρείας καί Ἱεροσολύμων ὡς καί τῆς ἁγιωτάτης καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅλους τούς θεοτιμήτους καί προσφιλεστάτους συμποιμένες καί ἀδελφούς, τήν ἀξιότιμον καί λίαν ἀγαπητήν ὑπουργόν Πολιτισμοῦ κ. Μενδώνη, ἁπαξάπαντες τούς ἐντίμους ἄρχοντες, τόν εὐλογημένο λαό τοῦ Θεοῦ, τά ἀγαπημένα μου ἀδέλφια καί τίς οἰκογένειές τους καί τήν πνευματική μου οἰκογένεια, γιά τήν ἀποψινή σας παρουσία πού μέ γεμίζει μέ χαρά και ἀγαλλίαση. Εὐχαριστῶ ἀπό μέσης καρδίας τούς καλούς μου συνεργάτες στό γεώργιο τοῦ Κυρίου μας, κληρικούς καί λαϊκούς, τίς εὐλαβέστατες μοναχές καί ὅλους σας, ὅσοι συνοδοιπορεῖτε θεοφιλῶς καί δημιουργικῶς μαζί μου ὅλα αὐτά τά χρόνια στόν δρόμο τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνάμεσά μας εἶναι καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πολύ ἐκοπίασαν γιά τήν προετοιμασία τῆς ἀποψινῆς ἐκδηλώσεως, ὡς καί γιά τήν ἔκδοση τοῦ ἤδη λίαν περιεκτικῶς παρουσιασθέντος, ὑπό τοῦ ἐλλογιμωτάτου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου π.

---

[1] Εὐχαριστήρια ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου, ἐκφωνηθεῖσα κατά τήν ἐπετειακή ἑορταστική ἐκδήλωση πού πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026 στό ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρῶν, μέ ἀφορμή τήν συμπλήρωση εικοσιπέντε χρόνων καλλικάρπου Ἀρχιερατικῆς διακονίας στήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Βασιλείου Γεωργοπούλου, βιβλίου, ὑπό τόν τίτλο: «ΩΣ Ο ΔΙΑΚΟΝΩΝ». Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε, ὡς καί τά Μέλη τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπετειακοῦ τόμου, πού μέ ἐπικεφαλῆς τόν καλόν μου Πρωτοσύγκελλο π. Γαβριήλ ἐργάσθησαν φιλόπονα τόσο γιά τήν ἔκδοση τοῦ ὡραίου αὐτοῦ βιβλίου ὅσο καί γιά τήν προετοιμασία καί παρουσίαση τῆς ἀποψινῆς ἐκδηλώσεως.

Θερμότατες εἶναι ἐπίσης οἱ εὐχαριστίες μου καί πρός τόν μουσικολογιώτατο καλλιτέχνη κ. Δημήτριο Μπάση καί τήν γυναικεία χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως «Ἁγία Κασσιανή ἡ ὑμνογράφος» καί τήν ἐκλεκτή χοράρχη καί διευθύντρια της κ. Μαρία Χαραλαμπίδου, γιά τήν εὐγένεια καί τόν πολύν κόπον τους πού ἔφερε τό ἄριστο ἀποτέλεσμα πού ὅλοι χαρήκαμε.

Μέ βαθύ δισταγμό, εἶναι ἡ ἀλήθεια, δέχθηκα τήν πρόταση γιά τήν πραγματοποίηση τῆς ἀποψινῆς ἐκδηλώσεως. Ὑποχώρησα μόνον πρός χάριν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία, μόνη αὐτή, ὡς κιβωτός σωτηρίας καί μητέρα φιλόστοργος, ἀξίζει νά τιμᾶται πάντοτε καί νά μεγαλύνεται. Ἐξομολογητικῶς καταθέτω στήν ἀγάπη σας ὅτι ἡ ἐπέτειος συμπληρώσεως, χάριτι Θεοῦ, αὐτῶν τῶν 25 χρόνων ἀρχιερατικῆς διακονίας μου, δέν εἶναι γιά μένα αἰτία κάποιας καυχήσεως, ἐφησυχασμοῦ, ἐπαναπαύσεως αὐτοθαυμασμοῦ. Τό ἀντίθετο μάλιστα. Μπροστά στά μάτια μου ἔχω πάντοτε τίς ἀτέλειες, τίς δυσκολίες μου, τά λάθη μου, τά ὅσα θά μποροῦσαν νά εἶχαν γίνει καί δέν ἔγιναν, ὅσους ἀθελήτως ἐπίκρανα καί ἐστεναχώρησα. Ἔκανα ὅμως ὑπακοή στην εὐγενική παράκληση τῶν πνευματικῶν μου παιδιῶν μου ὥστε νά γίνη αὐτή ἡ ἐκδήλωση, μέ μόνο σκοπό γιά ἐμένα, νά θυμίσω δυνατά στόν ἑαυτό μου τό χρέος, τήν εὐθύνη, τό καθῆκον, τήν ἀποστολή, τό ἔργο, τό ὅραμα. Ἕνα ὅραμα πού ξεκίνησε

ὑλοποιούμενο πρό 35 ἐτῶν, στήν προσωπική μου εὐλογημένη «Γαλιλαία», τον πάνυ ἐρατεινό Βόλον, μέ τήν ἔμπνευση, τήν κλῆσι, τήν ἐνθάρρυνση, τήν στοργή, τήν διδασκαλία, τήν ὑπομονή τοῦ ἀειμνήστου, τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος, εἶτα δε μαρτυρικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου.

Ἀναστοχασμός, περίσκεψη, ἀναβαπτισμός, ἐπιβεβαίωση, τιμή καί εὐγνωμοσύνη εἶναι ἐκτιμῶ οἱ σωστές λέξεις πού ἐκφράζουν τό ἦθος καί τά συναισθήματα τῆς ἀποψινῆς ἐκδηλώσεως. Μόνο μέσα ἀπό αὐτήν τήν προοπτική δικαιολογεῖται καί δικαιώνεται, φωτίζεται καί νοηματοδοτεῖται ἡ παροῦσα ἑόρτιος σύναξίς μας. Πολύ διδακτικός καί στήν παροῦσα περίσταση εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: «Καί ὅταν ποιήσετε πάντα τά διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὅ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ. 17 ,10), ἀλλά καί τό Παύλειον λόγιον: «τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών»; (Α΄Κορ. 4,7).

Ἐπιτρέψτε μου, ἀντί ἄλλης ἀναφορᾶς στήν, θεία συνάρσει, Ἀρχιερατική μου διακονία, ὅποια καί ἄν εἶναι αὐτή, στήν ἁγία Ἐκκλησία μας αὐτά τά 25 χρόνια, 2 στήν Ἀθήνα ὡς Ἐπίσκοπος Σαλώνων καί 23 στήν Ἱερά Μητρόπολη Σερρῶν καί Νιγρίτης, πού εἶναι ἐγχείρημα ἐκ τῶν πραγμάτων δύσκολο, νά καταθέσω μέ τήν μεγαλύτερη δυνατή συντομία, ἁπλά καί ταπεινά, καθώς μέ συνέχει ἡ σκέψις ὅτι ὁμιλῶ ἐνώπιον πολυσεβάστων καί πολυπείρων περί τά πνευματικά ἁγίων Ἀρχιερέων, μερικές σκέψεις μου ἀναφορικῶς πρός τό Ἐπισκοπικό λειτούργημα,ὡς μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία καί τήν κοινωνία.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἀδύνατον νά εἶναι ἕνας ἐξουσιαστής κοσμικοῦ τύπου, ἕνας διοικητής τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι κυρίως καί μόνον πρωτίστως ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ καί οἰκονόμος τῶν μυστηρίων της. Δέν ἀποτελεῖ ὁ ἴδιος

πηγή τῆς ἀλήθειας, ἀλλά ὑπεύθυνο μάρτυρα και βιωματικό ἐκφραστή της. Δέν ἐνεργεῖ ὡς ἰδιοκτήτης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἀλλά ὡς ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, πού καλεῖται νά ὑπηρετήσει θυσιαστικῶς. Ὁ Χριστός δέν ἐξουσιάζει κατά τό πρότυπο τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, ἀλλά θυσιάζεται καί σώζει, «ὡς ὁ διακονῶν» (Λουκ. 22,26). Τό ἔργο στήν Ἐκκλησία ἀποκτᾶ τό αὐθεντικό της νόημα ὅταν περιβάλλεται τό λέντιο τῆς θυσιαστικῆς διακονίας, ὅταν μετατρέπεται σέ ἔμπονη προσευχή, σέ εὐθύνη προσφορᾶς, σέ φροντίδα γιά τούς ἄλλους καί σέ δοτική καί ἀρχοντική ἀγάπη. Ἡ ἐπισκοπική λειτουργία δέν μπορεῖ νά ἀποσυνδεθεῖ ἀπό τό εὐαγγελικό πρότυπο τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἦλθε γιά νά διακονήσει καί νά προσφέρει ζωή καί μάλιστα πληρότητα ζωῆς, νά θυσιασθεῖ ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

Ἡ χαρακτηριστική διατύπωση τοῦ Χριστοῦ πρός τούς μαθητές Του, «ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μᾶρκ. 10,44), ἀποτελεῖ θεμελιώδη ὑπενθύμιση ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διακονία δέν ταυτίζεται μέ τήν κοσμική ἐπιθυμία κυριαρχίας καί ἐπιβολῆς, ἀλλά μέ τήν αὐξημένη εὐθύνη τῆς διακονίας καί τήν θυσία. Τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση. Ὁ Ἐπίσκοπος -ὡς ὁ κατεξοχήν ἡγούμενος τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος- ὀφείλει πάντοτε νά ἐργάζεται καί νά πορεύεται ὡς ὁ διακονῶν. Ἡ θυσιαστική ἀγάπη, ἡ ὁποῖα ἀποδεικνύει τόν ἀληθινό ποιμένα κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, καί ἡ ταπείνωση, εἶναι ἐκείνες οἱ θεῖες ἀρετές πού ἐπιτρέπουν στόν Ἐπίσκοπο νά παραμένει πατέρας καί ἀδελφός, ποιμένας καί συνοδοιπόρος, προεστώς καί διάκονος. Τό στασίδι τοῦ Ἐπισκόπου δέν τόν ἀπομακρύνει ἀπό τό ὑπόλοιπο ἐκκλησιαστικό σῶμα. Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς φορέας χαρισματικοῦ λειτουργήματος μέσα στήν Ἐκκλησία, καθίσταται περισσότερο ὑπεύθυνος γιά τήν ἑνότητα καί τήν

πνευματική οἰκοδομή τοῦ ὅλου σώματος. Τό χάρισμα τοῦ νά εἶσαι πατέρας στήν Ἐκκλησία, εἶναι μεγάλη εὐλογία καί ὕψιστη εὐθύνη.

Τό ἐπισκοπικό ἔργο βρίσκεται διαρκῶς ἐνώπιον ἑνός οὐσιώδους πνευματικοῦ διλήμματος: θά ἐκφράζεται ὡς ἐξουσία αὐτοαναφορική ἤ ὡς διακονία εὐαγγελική; Θά ἀναδεικνύει τήν προσωπικότητα τοῦ φορέα του ἤ θά καθιστᾶ ὁρατή τή μαρτυρία καί παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἡ ἀπάντηση δέν εἶναι ἁπλῶς θεωρητική. Ἀφορᾶ τήν καθημερινή στάση, τόν ἀγῶνα, τό ἦθος, τίς ἀποφάσεις, τίς σχέσεις καί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο κυρίως ὁ Ἐπίσκοπος βιώνει καί ἐκφράζει τήν ἀποστολή του.

Ἡ Ἐκκλησία δέν χρειάζεται ἐπισκοπικές προσωπικότητες πού ἐπιδιώκουν νά ἐντυπωσιάζουν, ἀλλά ποιμένες πού νά ἐμπνέουν ἀκόμη καί ὅταν σιωποῦν. Ὁ Ἐπίσκοπος βεβαίως ὀφείλει νά γνωρίζει πότε νά ὁμιλεῖ καί πότε νά σιωπᾶ. Γιατί οὔτε ἡ ἀπνευμάτιστη πολυλογία οἰκοδομεῖ, οὔτε βεβαίως καί ἡ ἰδιοτελής καί φοβική σιωπή ἀναπαύει. Ἡ σιωπή γιά τόν ἐκκλησιαστικό ποιμένα, ὅταν οἱ περιστάσεις ζητοῦν ὁμολογία καί μαρτυρία, δέν εἶναι ἀρετή, ἀλλά ἀπουσία! Ὁ Ἐπίσκοπος δέν ἀναπαύει τόν Χριστό ὅταν προβάλλει τό ἀξίωμά του, ὅταν ἐπιζητεῖ κοσμική δόξα, ὅταν μιμεῖται καί υἱοθετεῖ ἤθη ξένα πρός τό Εὐαγγέλιο, ὅταν γίνεται μέρος ἑνός παρακμιακοῦ συστήματος, ὅταν γίνεται ἀνθρωπάρεσκος καί ὄχι φιλόθεος. Ἄξιος τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του ἀναδεικνύεται ὁ Ἐπίσκοπος ὅταν, μιμούμενος τό Προδρομικόν ἦθος, ὑποχωρεῖ ὁ ἴδιος γιά νά φανεῖ ὁ Χριστός, ὁ ἕνας καί μοναδικός Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Καί τοῦτο διότι, «Γέγραπται γάρ, Κύριον τόν Θεόν σου προσκυνήσεις καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις» (Μτθ.4,10).

Αὐτά εἶχα νά σᾶς πῶ,πατέρες καί ἀδελφοί, καί νά σᾶς ἐκφράσω καί πάλι τίς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μου, «κατά πάντα καί διά πάντα». Πρίν κλείσω τό βιβλίο τῶν σκέψεων μου θέλω μέ βαθειά συγκίνηση καί συνοχή καρδίας νά σταθῶ στίς ἱερές μορφές τῶν ἀνεκτιμήτων, κεκοιμένων πλέον, γονέων μου, Ἀποστόλου καί Αἰκατερίνης καί τοῦ μεγάλου, προορατικοῦ καί μαρτυρικοῦ πνευματικοῦ μου διδασκάλου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου γιά νά τούς ἀνάψω καί πάλι τό ἁγιοκέρι τῆς παντοτινῆς εὐγνωμοσύνης, τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ καί τῆς ἀμετάπτωτης υἱϊκῆς μου ἀγάπης!

Εὔχομαι νά μήν σᾶς κούρασα. Ὁ Ἐπίσκοπός σας, ὁ πατέρας σας, ὁ ἀδελφός σας, ὁ συνοδοιπόρος σας στόν ἀγώνα, τήν πίστη, τήν ἁγιοσύνη, τήν ἀγάπη. Εὐχηθεῖτε γιά μένα, ὥστε ὁ ἅγιος Θεός νά μοῦ δίδει νοῦν Χριστοῦ, πλατυσμόν ἀγάπης, εὐρυχωρία καί θαλπωρή καρδιᾶς, ἀποθέματα ὑπομονῆς, δαψιλῆ φωτισμόν, ὀρθόδοξον φρόνημα, σύνεση, διάκριση καί σοφία, ὥστε γιά ὅσα χρόνια Ἐκεῖνος εὐδοκήσει, νά συνεχίσω νά σᾶς ὁδηγῶ στόν Σωτῆρα Χριστό, νά σᾶς ἀγαπῶ καί νά σᾶς διακονῶ χριστοφιλῶς, εὐαγγελικῶς, θυσιαστικῶς.+ **Ὁ Σ.Ν.Θ**